ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 23ης Μαΐου 1990 *

Στην υπόθεση C-72/90,

Asia Motor France, εταιρία γαλλικού δικαίου με έδρα το Λουξεμβούργο, και λοιποί, εκπροσωπούμενοι από τον δικηγόρο Παρισίων Jean-Claude Fourgoux και τον δικηγόρο Λουξεμβούργου Pierrot Schiltz, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Schiltz, 13, rue Aldringen,

προσφεύγουσες,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο προσφυγή ασκηθείσα, αφενός μεν, βάσει του άρθρου 175, τρίτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΟΚ, με την οποία ζητείται να αναγνωριστεί ότι η Επιτροπή παρέλειψε να λάβει έναντι αυτών απόφαση βάσει των άρθρων 30 και 85 της Συνθήκης, αφετέρου δε, βάσει των άρθρων 178 και 215, εδάφιο 2, της Συνθήκης ΕΟΚ, με την οποία ζητείται αποκατάσταση της ζημίας που προέκυψε από την ανωτέρω παράλειψη,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους O. Due, πρόεδρο, Sir Gordon Slynn, K. N. Κακούρη, F. A. Schockweiler και M. Zuleeg, προέδρους τμήματος, G. F. Mancini, R. Joliet, T. F. O'Higgins, J. C. Moitinho de Almeida, G. C. Rodríguez Iglesias, F. Grévisse, M. Díez de Velasco και P. Kapteyn, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: F. G. Jacobs
γραμματέας: J.-G. Giraud

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

Διάταξη

1 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 20 Μαρτίου 1990 και το οποίο πρωτοκολλήθηκε στις 21 Μαρτίου 1990, η Asia Motor France και τρεις άλλες εταιρίες άσκησαν προσφυγή με την οποία ζητούν, αφενός μεν, να αναγνωριστεί, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 175, εδάφιο 3, της Συνθήκης, ότι η Επιτροπή παρέλειψε να λάβει έναντι αυτών απόφαση βάσει των άρθρων 30 και 85 της Συνθήκης, αφετέρου δε, κατ' εφαρμογήν των άρθρων 178 και 215, εδάφιο 2, της Συνθήκης να τους επιδικαστεί αποζημίωση προς αποκατάσταση των ζημιών που προέκυψαν από την εν λόγω παράλειψη.

2 Οι προσφεύγουσες ασχολούνται με την εισαγωγή και εμπορία στη Γαλλία αυτοκινήτων ιαπωνικής εταιρίας, τα οποία έχουν τεθεί υπό καθεστώς ελεύθερης κυκλοφορίας σε άλλα κράτη της Κοινότητας, όπως το Βέλγιο και το Λουξεμβούργο.

3 Κρίνοντας ότι πλήττεται από παράνομη σύμπραξη που συμφωνήθηκε μεταξύ των πέντε μεγάλων ιαπωνικών εισαγωγικών εταιριών στη Γαλλία, οι οποίες απολαύουν της προστασίας της γαλλικής κυβερνήσεως, η μία από τις προσφεύγουσες εταιρίες κατέθεσε καταγγελία στην Επιτροπή στις 18 Νοεμβρίου 1985 βάσει των άρθρων 30 και 85 της Συνθήκης. Την καταγγελία αυτή ακολούθησε στις 29 Νοεμβρίου 1988 νέα καταγγελία κατά των πέντε μεγάλων εισαγωγικών εταιριών, την οποία κατέθεσαν οι τέσσερις προσφεύγουσες επιχειρήσεις βάσει του άρθρου 85.

4 Οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι πέντε μεγάλες ιαπωνικές εισαγωγικές εταιρίες ανέλαβαν έναντι των γαλλικών αρχών την υποχρέωση να μην πωλούν, ετησίως, αριθμό αυτοκινήτων μεγαλύτερο του 3 % των ταξινομουμένων κατά το ίδιο έτος αυτοκινήτων. Την ποσόστωση αυτή κατένειμαν οι μεγάλες εισαγωγικές εταιρίες βάσει προσυμφωνημένων κανόνων, κατ' αποκλεισμό των ανταγωνιστριών επιχειρήσεων.

5 Ως αντιστάθμισμα αυτού του αυτοπεριορισμού, οι γαλλικές αρχές πολλαπλασίασαν τα εμπόδια στην ελεύθερη κυκλοφορία ιαπωνικών αυτοκινήτων μη συμπεριλαμβανομένων στη σύμπραξη. Επιβλήθηκε, καταρχάς, διαφορετική διαδικασία ταξινομήσεως των προερχομένων από παράλληλες εισαγωγές αυτοκινήτων. Τα αυτοκίνητα αυτά θεωρούνται ως μεταχειρισμένα και υποβάλλονται σε διπλό τεχνικό έλεγχο. Εξάλλου, δόθηκαν οδηγίες στη χωροφυλακή για τη δίωξη όσων αποκτούν μεταχειρισμένα ιαπωνικά αυτοκίνητα που κυκλοφορούν με αλλοδαπές πινακίδες. Τέλος, επιβάλλεται επί των εν λόγω αυτοκινήτων, κατά την εισαγωγή τους στη Γαλλία και κατά τρόπο που

εισάγει δυσμενείς διακρίσεις, ΦΠΑ με συντελεστή 28 %, ο οποίος κατόπιν μειώθηκε σε 18,6 %, με όλες τις δυσμενείς συνέπειες που αυτό συνεπάγεται για την επιχείρηση διανομής έναντι των αγοραστών.

6 Με έγγραφο της 9ης Ιουνίου 1989 η Επιτροπή ζήτησε πληροφορίες από τους καταγγελόμενους εισαγωγείς. Ο γάλλος Υπουργός Βιομηχανίας και Χωροταξίας με έγγραφο της 20ής Ιουλίου 1989 συνέστησε στους εν λόγω εισαγωγείς να μην απαντήσουν στα ερωτήματα της Επιτροπής, καθόσον αυτά αφορούσαν την πολιτική που ακολουθούν οι γαλλικές αρχές έναντι των εισαγωγών ιαπωνικών αυτοκινήτων.

7 Εξάλλου, τον Αύγουστο του 1989 η Επιτροπή ζήτησε πληροφορίες από τη γαλλική κυβέρνηση, η απάντηση της οποίας, αν πράγματι υπήρξε απάντηση, ουδέποτε περιήλθε σε γνώση των προσφευγουσών.

8 Επειδή η Επιτροπή δεν τους απάντησε, οι προσφεύγουσες απηύθυναν στις 21 Νοεμβρίου 1989 έγγραφη όχληση ζητώντας να λάβει θέση επί των διαδικασιών που κινήθηκαν βάσει των άρθρων 30 και 85 της Συνθήκης. Επειδή η Επιτροπή επέμεινε στη σιωπή της, οι προσφεύγουσες άσκησαν την παρούσα προσφυγή.

9 Κατά το άρθρο 92, παράγραφος 1, του κανονισμού διαδικασίας « όταν το Δικαστήριο είναι προφανώς αναρμόδιο για να επιληφθεί μιας προσφυγής που του υποβάλλεται σύμφωνα με την παράγραφο 1 του άρθρου 38, μπορεί να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη με αιτιολογημένη Διάταξη. Η απόφαση αυτή μπορεί να εκδοθεί ακόμα και πριν από τη γνωστοποίηση της προσφυγής στον αντίδικο ».

10 Επιβάλλεται να τονιστεί ότι τα φυσικά και νομικά πρόσωπα δεν μπορούν να ασκήσουν προσφυγή βάσει του άρθρου 175, εδάφιο 3, της Συνθήκης παρά μόνο προκειμένου να αναγνωριστεί ότι ένα από τα όργανα παρέλειψε, κατά παράβαση της Συνθήκης, να εκδώσει πράξεις των οποίων είναι οι δυνητικοί αποδέκτες. Ωστόσο, η καταγγελία περί της προβαλλομένης παραβάσεως του άρθρου 30 εκ μέρους των γαλλικών αρχών δεν μπορεί, σε καμία περίπτωση, να έχει ως συνέπεια για την Επιτροπή την υποχρέωση να εκδώσει πράξη απευθυνόμενη στις προσφεύγουσες.

11 Πράγματι, ακόμα και αν η Επιτροπή είχε αποφασίσει να κινήσει διαδικασία διαπιστώσεως παραβάσεως, κατά το άρθρο 169 της Συνθήκης, από το άρθρο αυτό προκύπτει ότι καμία από τις πράξεις της εν λόγω διαδικασίας δεν έπρεπε να απευθυνθεί στις καταγγέλλουσες. Συνεπώς, στο πλαίσιο της διαδικασίας αυτής, οι ιδιώτες δεν δικαιούνται να ζητούν από την Επιτροπή να λάβει ορισμένη θέση, με πράξη απευθυνόμενη προς αυτούς (απόφαση της 14ης Φεβρουαρίου 1989, Star Fruit κατά Επιτροπής, 247/87, Συλλογή 1989, σ. 291, και Διάταξη της 30ής Μαρτίου 1990, Emrich κατά Επιτροπής, C-371/89, Συλλογή 1990, σ. I-1555).

12 Επιβάλλεται, συνεπώς, η διαπίστωση ότι η προσφυγή λόγω παραλείψεως είναι προδήλως απαράδεκτη, καθόσον αναφέρεται στην παράλειψη της Επιτροπής έναντι της προβαλλομένης παραβάσεως του άρθρου 30 εκ μέρους των γαλλικών αρχών.

13 Δεδομένου ότι η αγωγή αποζημιώσεως στηρίζεται επί της ευθύνης που απορρέει από την παράλειψη της Επιτροπής, σε σχέση με το άρθρο 30 της Συνθήκης, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι, εφόσον η Επιτροπή δεν υποχρεούται να κινήσει διαδικασία βάσει του άρθρου 169 (προαναφερθείσα απόφαση της 14ης Φεβρουαρίου 1989, 247/87), η μόνη ενέργεια που θα μπορούσε να προβληθεί ως πηγή της ζημίας είναι η ενέργεια του γαλλικού Δημοσίου.

14 Το Δικαστήριο είναι προφανώς αναρμόδιο να αποφανθεί, στο πλαίσιο προσφυγής που έχει ασκηθεί βάσει άρθρου 178 της Συνθήκης, επί της ευθύνης που απορρέει από τον παράνομο χαρακτήρα της ενέργειας κράτους. Η ευθύνη αυτή εμπίπτει στην αρμοδιότητα των εθνικών δικαστηρίων, αφού γίνει, ενδεχομένως, χρήση του άρθρου 177 της Συνθήκης.

15 Επιβάλλεται, συνεπώς, να αναγνωριστεί ότι η αγωγή αποζημιώσεως είναι προδήλως απαράδεκτη, καθόσον αναφέρεται στην ευθύνη που απορρέει από την παράλειψη της Επιτροπής έναντι της προβαλλομένης παραβάσεως του άρθρου 30 εκ μέρους των γαλλικών αρχών.

16 Καθόσον η αγωγή αφορά την παράλειψη της Επιτροπής έναντι της προβαλλομένης παραβάσεως του άρθρου 85 της Συνθήκης και την ευθύνη που απορρέει εξ αυτής, επιβάλλεται να τονιστεί ότι, κατά το άρθρο 3, παράγραφος 1, στοιχείο γ), της αποφάσεως 89/591/ΕΚΑΧ, ΕΟΚ, ΕΥΡΑΤΟΜ του Συμβουλίου, της 24ης Οκτωβρίου 1988, περί ιδρύσεως Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ L 319, σ. 1), «το πρωτοβάθμιο δικαστήριο ασκεί σε πρώτο βαθμό τη δικαιοδοσία που παρέχεται στο

Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ... επί των προσφυγών που ασκούνται κατά των θεσμικών οργάνων των Κοινοτήτων από φυσικά ή νομικά πρόσωπα δυνάμει των άρθρων 173, δεύτερο εδάφιο, και 175, τρίτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΟΚ και αφορούν την εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού που ισχύουν για τις επιχειρήσεις ».

17 Στην παράγραφο 2 του ιδίου άρθρου ορίζεται ότι, « όταν το ίδιο φυσικό ή νομικό πρόσωπο ασκεί προσφυγή που υπάγεται στην αρμοδιότητα του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου και προσφυγή δυνάμει του άρθρου 178 της Συνθήκης ΕΟΚ ... με αίτημα την αποκατάσταση των ζημιών που προκλήθηκαν από κοινοτικό όργανο λόγω της πράξεως ή της παραλείψεως που αποτελεί το αντικείμενο της πρώτης προσφυγής, το πρωτοβάθμιο δικαστήριο είναι αρμόδιο να αποφανθεί και επί της δεύτερης προσφυγής ».

18 Τέλος, κατά το άρθρο 47 του οργανισμού ΕΟΚ του Δικαστηρίου, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 7 της προαναφερθείσας απόφασης της 24ης Οκτωβρίου 1988, « αν το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων διαπιστώσει ότι αρμόδιο να εκδικάσει προσφυγή είναι το πρωτοβάθμιο δικαστήριο, την παραπέμπει στο τελευταίο, το οποίο πλέον δεν μπορεί να κηρύξει εαυτό αναρμόδιο ».

19 Κατά συνέπεια, καθόσον η προσφυγή αναφέρεται στην παράλειψη της Επιτροπής έναντι του άρθρου 85 της Συνθήκης και στην ευθύνη που απορρέει εξ αυτής, η εκδίκαση της παρούσας προσφυγής εμπίπτει στην αρμοδιότητα του Πρωτοδικείου.

20 Επιβάλλεται, συνεπώς, να κριθεί η παρούσα προσφυγή εν μέρει προδήλως απαράδεκτη, κατά τα λοιπά δε να παραπεμφθεί στο Πρωτοδικείο.

21 Στο Δικαστήριο εναπόκειται να αποφανθεί επί των εξόδων που αντιστοιχούν στις προσφυγές που κρίθηκαν απαράδεκτες με την παρούσα Διάταξη. Το μέρος αυτό των δικαστικών εξόδων εκτιμάται κατ' αποκοπήν στο ήμισυ του συνόλου των εξόδων στα οποία υποβλήθηκαν οι προσφεύγουσες μέχρι της ημερομηνίας εκδόσεως της παρούσας Διάταξης. Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας οι προσφεύγουσες πρέπει να καταδικαστούν στο μέρος αυτό των δικαστικών εξόδων. Στο Πρωτοδικείο εναπόκειται να αποφανθεί επί των υπολοίπων δικαστικών εξόδων που αφορούν τόσο τη διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου όσο και τη διαδικασία ενώπιόν του.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

διατάσσει:

1) Η προσφυγή είναι απαράδεκτη καθόσον αφορά την παράλειψη της Επιτροπής έναντι του άρθρου 30 της Συνθήκης και την ευθύνη που απορρέει από την παράλειψη αυτή.

2) Παραπέμπει κατά τα λοιπά την προσφυγή στο Πρωτοδικείο.

3) Καταδικάζει τις προσφεύγουσες στο ήμισυ των δικαστικών εξόδων που ανέκυψαν μέχρι την ημερομηνία εκδόσεως της παρούσας Διάταξης.

Λουξεμβούργο, 23 Μαΐου 1990.

Ο γραμματέας

J.-G. Giraud

Ο πρόεδρος

O. Due